

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 78.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790023792/facsimile.pdf> (tilgået 03. december 2021)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

uden at bekymre sig om sine Tilhørere, skyndte han sig efter hende, idet han sagde:

Froken, De gaaer dog vel aldrig derind?

Hun standsede, overrasket som alle de øvrige.

Kan jeg ikke hente, hvad De søger derinde? vedblev han.

Nei, sagde Emilie, aldeles forundret; man skulde næsten troe, at der var Fare forbunden med at gaae derind.

Nei, stammede Felix, det just ikke; men – vedblev han hvidskende; Sagen er ... men Emilie, der ikke vilde høre nogen hvidskende Conversation i saa mange Veninders Nærværelse, vendte sig fra ham og gik ind. Felix stod som paa Naale, rømmede sig stærkt et Par Gange, og saae til sin Fortvivelse de forsamlede Damer af Nysgjerrighed nærme sig Døren. Men neppe var Emilie kommen over Dørtærskelen før hun opslog en hjertelig Latter.

Nei, det er fortræffeligt, udbrod hun; Hr. Bearn har paataget sig at staae Skildvagt for Candidat Poulsen og hans Kjereste.

Nu blev Latteren almindelig. Felix stod som om han skulde synke i Jorden, medens Bemærkningerne fløi omkring ham.

Mon det er af egen god Villie?

Ja, for Candidaten og Lotte pleie just ikke at genere sig, naar de vilde holde af hinanden.

Det kunde være bleven en lang Vagt; thi de skynde sig just heller ikke. –

Candidaten var imidlertid bleven forstyrret; thi de fleste af de unge Damer havde maattet overtøye sig om Beskyldningens Sandhed, og vare derfor gaaet ind; i et ubehageligt Humeur saavel over Afbrydelsen som over den store Munterhed, gik han henimod Felix, hvem han antog for Ophavsmanden, og sagde:

Jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg ikke anseer Dem for berettiget til at tage Dem en saadan Frihed.

Nei, nu bliver det for galt, udbrod Felix, hvem af os to er det, der tager sig Friheder?

Var det ikke Dem – ?

Nei, jeg skulde da troe, at det var Dem.

Latteren var ustandselig.

Det er kun en daarlig Vittighed at fordreie Ens Ord, sagde Candidaten bleg af Harmen imedens hans Forlovede søgte at berolige ham,